

Імена, символи, призначення українського народу

Що значить назва, ім'я чогось? Чи це лише звичайний знак, який вирізняє певний об'єкт з поміж інших, чи щось більше? У давні язичницькі часи панувало переконання тотожності імені і того, що воно позначало, тому вважалось, що будь-які маніпуляції з іменем (прокляття, благословення тощо) безпосередньо діють на його носія. У християнську добу назву (ім'я) почали трактувати, як певний вид енергії, яким об'єкт проявляє себе у світі, або ж якість, якою він повертається до навколишнього середовища. Відповідно даючи назви (імена) об'єктам, територіям, людям, народам звертали увагу на певну їх якість, визначали їх призначення, надавали їм сенсу. Як наслідок, люди на відміну від тварин опинились не лише, або ж не стільки у світі фізичних предметів і перешкод, а у символічному просторі, в якому вкрай нерівномірно розподілялись смисли. Виділялись місця, території, народи, люди, які мали більше, чи менше значення, або ж його відсутність, позитивну, негативну чи нейтральну характеристику, наявність того чи іншого сенсу, або ж його відсутність. У місцях де концентрувались позитивні характеристики люди прагнули селитись, з плином часу наповнюючи їх певним змістом. Вкладений зміст, позитивність чи негативність, у свою чергу, залежали від особливостей людей та роду їх діяльності. Зокрема, для мисливців милими були багаті на дичину ліси, для землеробів – родючі землі, для скотарів – багаті на рослинність степи, воїнам до вподоби захищені місця і території, можновладцям – найвищі пагорби, духовно зорієнтованим людям – помірно дистанційовані від суєти життя місця.

Оселившись і відстоявши, протягом усієї епохи панування землеробства в економіці, своє право жити на найродючіших землях планети, український народ проявив і свою глибоку землеробську сутність і достатньо сильну волю до життя і самоствердження, розвинувши якості доблесних воїнів. Професор Гарвардського університету Анатолій Кльосов переконливо довів, що саме сучасні слов'яни є прямими генетичними нащадками давніх аріїв (орачів, орних землеробів), які спричинили індоєвропеїзацію 45% населення сучасного світу, батьківщиною яких все частіше вчені називають терени України.

Наступне відоме ім'я наших предків «слов'яни» виводять, як від «слова» так і від «слава». У першому випадку зосереджується увага на протиставленні тих, хто володіє «словом», тобто тих хто розмовляє зрозумілою мовою і «німців» німих, котрі не вміють зрозуміло говорити. У випадку зі «славою» акцент робиться на позитивних якостях людей, таких як доброта, якості що викликають довіру, гарний авторитет тощо. У той же час, у мовах деяких народів терміни з основою «слав» позначають рабів, що красномовніше характеризує претендентів на статус рабовласників, ніж тих, кого так високомірно називають.

Показовою є і сучасна назва «Україна», котра у письмових джерелах вперше з'являється у XII ст. для позначення теренів в районі столиці Русі, Києва, свідчить не про околицю («окраїну»), периферію, провінцію києворуської, чи згодом польської, або російської держав, а про край, межу чогось значно більшого – Європи, цивілізованого світу, простору християнських народів, після чого починається якісно інший світ – азійських кочівників, поган-язичників, де панують не Закони Божі, а аргументи грубої, свавільної і жорстокої сили, або ж лаконічно Дике Поле. Під цим кутом зору, українська «окраїна» не малоцінна периферійна околиця, а форпост, передовий рубіж (є й місто на Луганщині – Рубіжне), фронт, де напругу боротьби спроможні витримати далеко не всі, а такі, що здатні за словами Христа «за друзів своїх душі (життя) свої класти». Духовно слабким і тим, що неспроможні любити ближніх своїх, аж до самопожертви (за Євангелієм більшої любові не існує), очевидно, тут не місце, оскільки у цьому цивілізаційному прикордонні всі людські недосконалості виявляють дуже рельєфно всю свою непривабливу сутність. З іншого боку, не випадково саме в Україні набула свого розвитку така соціально-філософська школа, як «кордоцентризм», в якій стверджується, що найважливішим у людини є серце, яке виступає джерелом людських почуттів і яке єдине спроможне осягнути істину.

Ще одна знакова історична назва нашої Батьківщини «Русь», яку вона монополює носила з IX, аж до початку XVIII ст., після чого у модифікованому вигляді «Росія» «подарувала» своїм східним сусідам. За часів Київської Русі термін «русь» згідно «Повісті минулих літ» стосувався виключно племені полян, або ж теренів сучасної центральної України. В інших народів, слова з подібним звучанням трактуються наступним чином: «ріші» в індійців – мудрий правитель; «рекс» у німців – король; «рош» в євреїв – голова, головний; в іранців – пов'язується з воїнами.

У свою чергу, ідеологема «Святої Русі» виросла з ідеї Києва, як другого Єрусалиму. Єрусалим (палестинський, старозавітний) за Біблією трактувався, як місто «поселення Бога», «нареченої Бога». Після неприйняття євреями Ісуса, єрусалимський храм, попереднє місце перебування Бога, був зруйнований. Згодом постало питання правонаступництва Єрусалиму, як вже новозавітного «міста Бога», на що почав претендувати «другий Рим» – Константинополь, а після хрещення Русі – Київ. Київ (так як і Константинополь), за часів Володимира і Ярослава і розбудовувався за зразком першого Єрусалиму: з головним храмом – Святої Софії і «Золотими Воротами», які виступали прообразом тих воріт через які Христос в'їжджав в Єрусалим. Відповідно нове «місто Бога» освячувало підконтрольний йому простір, простір своєї держави – «нового Ізраїля». Згідно цієї логіки, лише терени підвладні Києву і є «Святою Руссю», у наш час, це українська держава.

Окреме місце займає постать апостола Андрія Первозванного, який згідно «Повісті минулих літ», прорік про майбутнє «возсіяння благодаті Божої» на київських горах. Апостола Андрія згодом розіп'яли на ікс-подібному хресті,

який після цього став його символом. Іронія долі, що андріївський хрест використовує, як один зі своїх символів РФ (прапор її ВМФ), у той час, коли цей апостол нічого Москві чи іншому місту Росії не передбачав.

У творі «Слово про закон і благодать», автор Іларіон інформує про посвячення Русі князем Володимиром Богородиці. Богородиця постає, як опікунка українського народу («Святої Русі») і одночасно, як символічне втілення місії покладеної на нього. Богородиця виступила посередницею між Богом і людством, через неї Він зійшов до людей, вона ж, одночасно, виступає новозавітними «сходами Якова», якими люди одержують можливість піднятися до Творця. Русь-Україна, опинившись віч-на-віч з язичницькими, несвангелізованими народами має у нову добу не стільки збройно їх перемагати, скільки відкривати для них «силу правди», яка неодмінно перемагатиме «правду сили».

Важливим символом нашого народу утвердився образ «святого Юрія», який, очевидно, дійшов до нас з ще дохристиянських, арійських часів. У свій час, він символізував військові перемоги аріїв над їх ворогами втіленими у змії-драконі. У християнську ж добу цей символ трансформується в образ архистратига Михаїла (опікуна Києва), який скинув сатану-дракона з Небес. У Біблії образ сатани-дракона уособлює Левіафан. У свою чергу, англійський філософ XVIII ст. Томас Гоббс у своєму творі «Левіафан» цього дракона трактує, як втілення тоталітарної держави, яка прагне контролювати кожну людину, її майно, стосунки з іншими людьми і навіть її думки. У Новому Завіті, у місці де сатана у пустелі, після тривалого посту спокушає Ісуса, звертається увага, що саме противник Божий дає земну владу тим хто йому кориться і, очевидно, найбільш всеосяжну (тотальну, тоталітарну) тим хто йому особливо слухняний. Тому у політологічному плані перемога архистратига Михаїла над сатаною-драконом-Левіафаном, це перемога над тиранією, деспотизмом, тоталітаризмом. Очевидно, що ще одним важливим аспектом української національної ідеї є нищення будь-яких антигуманних форм організації життя від хижих орд до богоборчих режимів на зразок нацистських, комуністичних чи феєсбешних.

Найважливіші героїчні віхи нашої історії за останні тисячу років:

- перемога у 965 році київського князя Святослава над Хазарським каганатом, що абсолютно домінував в Східній Європі у VI-IX ст.;
- перемога над наймогутнішою армією того часу монголо-татар під Синіми Водами (Кіровоградщина) у 1362 рік предками литовців, білорусів, українців;
- перемога над 83 тисячним Тевтонським орденом, який мав славу непереможного, у Грюнвальдській битві у 1410 році предками поляків, українців, білорусів, литовців, після чого орден за півстоліття остаточно занепав;
- перемога над значно переважаючим 80-ти тисячним московським військом під Оршею під проводом князя Костянтина Острозького у 1514 році предками литовців, білорусів, українців;

- перемога над 160-ти тисячною армією Османської імперії у битві під Хотиним в 1621 році під керівництвом Петра Сагайдачного, що остаточно зруйнувало наміри турків завоювати християнську Європу;
- усі перемоги і досягнення Російської імперії та СРСР у XVIII-XX ст. були б неможливі без внеску наших предків;
- ліквідація «імперії зла» – СРСР, була досягнута вирішальним чином зусиллями і великими жертвами українців, починаючи від героїв Крут, Холодного Яру, УПА і на кінець дисидентів, кожен другий з яких був українцем.

Український маленький Давид не раз доводив свою спроможність перемагати різного роду великодержавних Голіафів, пам'ять про що збереглась в казкових образах маленьких Котигорошків, що завжди долали драконів-Левіафанів.